

CSINTA SAMU 2017.08.29 23:13 Frissítve: 2017.08.29 23:13

Magyarok az országban – Csinta Samu publicisztikája

HIRDETÉS

Hallgattam László Csabát a szülés fájdalmairól beszélni, mindazokról a keservekről, amelyek a Dunaszerdahelyi AC felemelkedését kísérték. A magyar identitáselemekhez rendre barátságtalansággal – talán az ellenségesség sem lenne túlzás... – közelítő szlovák közegről beszélt a székelyföldi származású futballedző. Érzékeltette: a helyzetet súlyosbítja, hogy immár nemcsak néhány játékosnév formájában bukkan fel az elpusztíthatatlan magyar múlt, hanem potens klubtulajdonos megjelenése ad „veszélyes” plusztöltetet a csallóközi együttes produkciójának.

Az idei tusványosi beszélgetések keretében a Nemzeti Sport által kezdeményezett beszámolót hallgatva villant belém, hogy a történelem során először rövidesen székelyföldi csapat is bemelegszkedni kényszerül a romániai élvonalbeli futballpokolba. Azóta nyolc fordulón van túl a Seps OSK, három megnyert és öt vesztes találkozó után a 14 csapatos táblázat 9. helyéről reméli a szebb jövőt. Eddig minden a klasszikus recept szerint történt: az idegenbeli mérkőzéseken az újonc gyakorlatilag nem számított – kivétel a legutóbbi, lasi elleni mérkőzés, amelyet meglepetésre megnyertek a szentgyörgyi piros-fehérek –, a hazai találkozók az ugyancsak újonc sereghajtó bukaresti Juventus és a mélyrepülésben lévő címvédő konstancai Viitorul ellen sikerült győznie.

A város, a szurkolótábor és a csapattulajdonos – kevésbé a játékosok – révén magyarnak számító együttes „gazdája”, Diószegi László vállalkozó még a másodosztályú együttes szolidan tervezgető tulajdonosaként mondta, nem tart attól, hogy maga alá temeti a korrupciótól átszőtt román futballvilág. Nincsenek túl rossz tapasztalatai, állította, ők egyetlen bírót vagy játékost sem próbáltak soha megkönyékezni, aminek a híre hamar szétgyűrűzött a futballtársadalomban, és egyfajta tekintélyt is szereztek ezzel a „közegidegen” mentalitással. „Igyekszünk visszahozni valamennyire a játék örömeit, tisztaságát, hogy ne kizárólag a pénzről, fogadásokról, különböző machinációkról szóljon” – fogalmazott.

Már azon is eléggé elszomorodhatunk, hogy a labdarúgással kapcsolatosan ez utóbbiak a leghamarabb feltoluló fogalmak, de a játék öröme és tisztasága felidézésének útjában valóban meglehetősen sok akadály hever. Több mint fél év és nyolc élvonalbeli mérkőzés telt el Diószegi optimista megnyilvánulása óta, és az OSK túl van már néhány klasszikus román

vendégváró skandaláson. A „Kifelé a magyarokkal az országból!” menetrendszerű rigmusának hosszas hangoztatása ma már ugyan nem teljesen veszélytelen, de ritka az a B-közép, amelynek tagjai elsősorban a klubjuk pénztárcája iránti érzékenységről lennének híresek.

Rendre felhangzanak hasonló üzenetek, amelyeket aztán a szabályok értelmében a játékvezető egy idő után hivatalosan is kifogásol, észrevételezésére a hangosbemondó felkéri a lelátón félmeztelenül őrjöngő urakat, hogy viselkedjenek, ellenkező esetben egykettőre véget érhet a találkozó. Az obligát füttykoncert után aztán kissé lejjebb hagy a nemzethomogenizáló lendület, de a lényeg semmit sem változik. Mondjuk az is idegtépő lehet, amint a magyar agyakra vértolulást hozni hivatott skandalásra a szentgyörgyi szurkolótábor gúnyos tapssal válaszol, és rendületlenül éneklí a többségiek számára érthetetlen, „Édesanyám, kedves anyám csak az a kéréssem...” kezdetű, népi eredetű lelátói nótát. Ahhoz meg végképp mély elvonatkoztatási képesség kellene, hogy a kiutasítók belegondoljanak: a bozgorozás – a hazátlanság állapotára vonatkozó román műszó – túlnyomórészt olyan játékosoknak szól, akik alig tanulgatják az első magyar szavakat. Ha már futballista jó és rossz sorsuk a háromszéki fővárosba vetette őket.

Mindezen „hangulatjavító” külsőségeken túl azonban egyre több jelét tapasztalni annak, hogy a román futballközeg lassan visszavonja a „magyar” csapattól a szimpatikus külön becenevet. Olyan ez a jelenség, mint a különös háziállat tartása, amelytől a tulajdonos különlegesnek, másnak, toleránsnak tartja magát. Egészen addig, míg a kedvenc beleharap a gazda kezébe. Valami ilyesmi történt, amikor a Sepsi OSK – kihasználva a konjunktúrát – megállás nélkül száguldott át a román másodosztályon, és most íme, megveri a bajnokot, mi több, fegyelmezetten, fáradhatatlanul, magyarul szurkoló drukkerai zavart keltenek a fejekben.

És azt még sokan nem is tudják, hogy a közérthetőség kedvéért rigmusaik román fordításának bemutatására is készülnek. No persze nem minden mondatnak... Az állandó, esetenként a becsületsértés határát is átlépő fikázás szintjén zajló román futballkommunikáció körülményei között mindenestre csak kevesen kapták fel a fejüket, hogy az FCSB néven futó Steaua juhászmilliomos tulajdonosa, Gigi Becali máris bundagyanút emlegetett a Sepsi OSK–CFR mérkőzést követően, amelyet a listavezető kolozsvári együttes poroszkáló üzemmódban is kényelmesen nyert meg.

A buksisimogatás időszakának fokozatos berekesztését az is jelezte, hogy a román sajtó egy része megtalálta a maga felháborodnivalóját a sepsiszentgyörgyi sportinfrastruktúra-fejlesztéssel kapcsolatban. Hiába nyert immár kétszer egymás után bajnoki aranyat a Sepsi-SIC női kosárlabdacsapata, a napokon belül átadandó, a 21. századi igényeknek készülő rendezvénycsarnokra érdemtelennek tartották a várost. Holott a 19 millió eurós költségvetésnek csupán egy része származik román költségvetési forrásokból, miközben

Háromszék elismerten fegyelmezett adófizető régiónak számít. A Seps OSK leendő futballarénájának látványtervét pedig még csak nagyon kevesek láthatták, ennek ellenére máris megfogalmazódott: valami gyanús készül arrafelé.

Sokan azt tartják, immár száz éve rendre bebizonyosodik, nincs mit kezdeni ezzel a helyzettel. Miközben mégiscsak kellene. A provokáció ugyanis folyamatos, az eltérő viselkedésminták üzenete pedig csak ritkán jut el a kellő mélységekig. A rendfenntartó egységek vezetői egyértelműsítették: csak addig tudják garantálni a háromszéki szurkolók testi épségét, amíg nem válaszolnak a provokációkra. A céna viszont bármelyik pillanatban elszakadhat, és onnantól egészen más dimenzióba kerülhet a történet. Olyan hidegháborús állapotba, amelyet a félelem és a revansvágy egyaránt táplálhat. És amelyben bármikor előkerülhet a nemzetiségi kártya. Holott itt elvileg sportról van szó. De legalábbis nem nagyon szabadna másról szólnak esnie. A bajnoki mérkőzéseket közvetítő sporttelevízió kommentátorai viszont egymást túllicítálva sütik el rosszízű nacionalista poénjaikat, és úgy tetszik, senkinek sem jutott az eszébe még, hogy legalább a píszíre való törekvés jegyében be kellene húzni a kéziféket.

Nincs könnyű helyzetben az átalakulóban lévő, elvileg a finanszírozási és morális megtisztulás útjára lépő román futballban a helyét kereső háromszéki együttes. Egyelőre viszi a feljutás generálta lendület. A gyermekkori álmaikat megélő, azokat a nagyvilág szurkolói mintáival elegyítő drukkerék még nem riadnak vissza a több száz kilométeres utazásoktól, töretlen lendülettel lengetik zászlóikat, éneklük a székely himnusz. A közeljövőnek kell bizonyítania, hogy a magasabb rendűnek hitt és remélt civilizációs modellek milyen mértékben életképesek a futballnak ebben a tömény nacionalizmussal vegyített világában.